

Và Ngày mai....

Hôm nay gió nhiều, trời trở lạnh đã mấy hôm rồi, tuần qua nhiệt độ ở khoảng 24 độ C, nhưng sáng nay cũng khoảng giờ đó mà hàn thử biểu không vượt qua nổi gạch số 11. Lá vàng rơi lả tả, tôi bâng khuâng nhớ đến mấy câu thơ của Lưu Trọng Lư:

*Em không nghe rừng thu
Lá thu kêu xào xạc
Con nai vàng ngơ ngác
Đạp trên lá vàng khô?*

Tôi đang nghe mùa thu, lá thu rơi xào xạc, bước chân tôi thật chậm, chạm từng lá vàng rơi.

Lá cây xanh rồi lại vàng, cũng như hoa nở rồi lại tàn. Ngày xưa còn bé, nhìn những chiếc lá khô lả lướt lìa cành theo tiếng thở dài của từng cơn gió, tôi hay nghĩ: chúng đã sống một đời lá, một kiếp hoa, bây giờ ra đi và sẽ không bao giờ trở lại!. Với một chút gì ngậm ngùi thương tiếc....

Rồi bây giờ, sau những thăng trầm của cuộc sống, tôi nhận ra: Xuân đi rồi Xuân lại đến, hoa tàn rồi hoa lại nở, cành cây trụi suốt cả mùa đông lại mọc ra những chồi, những lá xanh tươi, con đường mòn nhỏ vắng vẻ, trồng trái trong góc công viên này lại tràn đầy những bông hoa đủ màu. Cái mất đi của ngày hôm qua lại như hoàn toàn có mặt trở lại... cảm nhận như vậy, tôi nhủ thầm: vũ trụ này có gì thiếu nữa đâu?

Lá rụng, hoa tàn trở thành rác, ẩn chứa chất bổ dưỡng có sức mạnh khiến cho đất cát trở nên màu mỡ, và mùa Xuân năm sau được nuôi dưỡng sáng lạn chính vì có sự mục nát điều đàn của lá của hoa. Và tôi cảm nhận một điều lý thú là

trong hàng triệu triệu mầm non tươi mới, tràn đầy nhựa sống đó, trong những bông hoa rực rỡ từ Xuân sang Hạ đó, và ngay trong cả những tiếng cười trẻ thơ đầu đó ...đang viết ra, hát lên tên tuổi của triệu triệu người đã khuất hay sao ? Có ai thấy và có ai nghe không ?Có gì sinh diệt đâu nhỉ! Chỉ là trò chơi cút bắt! Không có cái cũ ra đi thì làm sao có cái mới đến? Phải chăng sinh ra vốn để đi đến cái chết, và chết đi để thúc đẩy cái sinh ra được biểu hiện, một vòng tròn khép kín.

Và trong cái vòng trong khép kín này, cái vũ trụ luân chuyển không ngừng này, ta sẽ không thể biểu hiện mãi mãi, nhưng ta có thể „tồn tại“ vĩnh hằng!

Vì ta còn ngày mai....

Bất luận ngày hôm nay ra sao đi nữa, thế nào ngày mai cũng sẽ không chần chừ đến để thay thế ngày hôm nay, cho dù ta chống chọi hay bình thản, ngày mai cũng sẽ tự động bước tới không dừng chân. Nó mau chóng biến thành ngày hôm nay, rồi lại hóa thành ngày hôm qua, trở thành những ngày đã qua...như những chiếc lá lìa cành theo từng cơn gió.

Ta thì không thể biết được hết về ngày mai, với một chuỗi dấu chấm hỏi, ta bước tới thêm một ngày, già thêm một ngày tuổi và ta không biết sẽ tăng thêm được cái gì hay mất đi những gì ?

Ngày mai chứa nhiều gian nan, đầy suy tư, phấn đấu. Ngày mai cũng rất mong manh đối với bệnh tật, khổ đau....Ngày mai cũng có thể là tờ giấy trắng với những đường nét nguệch ngoạc, không phương hướng, không rõ nét....nhưng cũng có thể là một bức tranh kiệt tác đầy màu sắc tuyệt mỹ, đầy tâm tư tình ý tuyệt vời, đầy sức sống, niềm tin.

Cho nên ngày mai phụ thuộc vào sự sống, sự sáng tạo đúng đắn hết lòng của ta ngày hôm nay.

Đừng đợi ngày mai bước tới ta mà ta hãy bước tới ngày mai với đầy đủ tư lương gầy dựng của ngày hôm nay để có được một ngày mai tươi đẹp an nhiên tự tại cho chính mình.

Kinh nghiệm từ chiếc lá vàng, ta thấy sự sống được sinh ra từ trong cái chết. Hạnh phúc ẩn tàng ngay trong những hy sinh gian khổ, những đức hạnh tốt mà con người ai ai cũng có sẵn trong tâm thức khi bước vào đời dưới dạng những hạt giống tốt, những hạt giống của Từ, Bi, Hỷ, Xả; của Hiểu biết và Thương yêu. Dừng lại để có thời gian nhận diện, để tưới tắm, nuôi dưỡng cho cây Bi Trí công hiến lá xanh, hoa đẹp trong cuộc sống đầy bụi bặm này. Với tôi, trên đời này không có các bước đường cùng, chỉ có những ranh giới, muốn tồn tại là phải có niềm tin và sức mạnh để vượt qua những ranh giới ấy. Cho nên thất bại của ngày hôm nay có thể là bàn đạp đưa ta đến một ngày mai may mắn thành công. Chấp nhận và mỉm cười với những gì mình đang có là phương thức đúng đắn và tốt nhất. Bí quyết là chính ta có nỗ lực hết lòng, sống chân chánh hết mình với ngày hôm nay, với hiện tại hay không? Điều quan trọng là bắt đầu từ chỗ ta đang đứng, với những gì ta đang có và hết sức tập trung vào nó. Hãy sống trọn vẹn

ngay bây giờ !

Mà thật ra: Nếu làm tốt những việc của ngày hôm nay thì lo gì ngày mai ! Nhưng mà con người chúng ta thật là lạ, cứ luôn hoài niệm, tiếc nuối quá khứ và vẽ vời mong đợi tương lai mà quên rằng: „có phải ngày hôm nay sẽ là quá khứ của ngày mai và là tương lai của ngày hôm qua“ và vì không nhận ra hay quên nên chúng ta không bao giờ sống thật, sống trọn vẹn ở hiện tại, ở ngày hôm nay ????

Ta được dạy, được biết: ngày mai sẽ đem đến cho ta tuổi già, ốm đau và cái chết, đó là cái Thường của cuộc đời, vì vậy ta nên đón nhận nó với sự thanh thản không nuối tiếc chống chọi vì ta đã được sống, được yêu thương, được sống thật sự trọn vẹn một kiếp người...và ngày mai là một chuỗi điều kỳ diệu mà kết quả ngọt bùi do những gì ta làm ra hôm nay, ta sẽ phải nhận lãnh tất cả. Cho nên hãy yêu quý ngày hôm nay và sống thật tốt có thể để chào đón ngày mai tươi đẹp...như những chiếc lá vàng rơi rụng, những bông hoa héo tàn hôm nay âm thầm nhẫn nhục chịu đựng nắng mưa sương tuyết của Thu và Đông để rồi khi Xuân Hạ về lá lại xanh tươi và hoa kia lại rực rỡ.

Một vòng tròn từ từ khép lại và tôi tự hỏi: mình đã, đang sống như thế nào trong vòng tròn của mình vậy ?

Mến chúc các bạn luôn tinh tấn trong vòng tròn của mình.

Hiên trúc – Thu 2020

Bông Lục Bình

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html>

www.vietnamvanhien.net

